

Bugün kötü bir haber vermek için arayan avukatla konuştuk. Verdiği haberi bir yıl önce alsam moralim bozulurdu ama şimdi bir şey hissetmedim. Diğer davaları da konuştuk. Henüz kararı çıkmamış boşanmanın kesinleşmesi 2 yıl daha alabilir dedi. *İyi* dedim sadece. Bir beklentim kalmamış. Bitse de bitmese de bir yere kaçmıyorum. Kaderin elinde gassalın elindeki meyyit gibi hissetmeye başlamışım.

Sabahları yarım saat Qigong yapmaya başladım. Onbeş yıl kadar önce de yapardım. Sonra ara ara yaptım, bıraktım. Nefes, hareket ve düşünce. Zazen yerine bu, bir süre de bunu deneyelim.

Birkaç aydır kolum ağrıyordu. Nisan'dan beri. Doktora da gittim hatta. Film çekti, başka makinelerle baktı, *bir şey yok* dedi. İlaç verdi. Almadım. Kolum ağrımaya devam etti. Birkaç gün Qigong yaptıktan sonra kolumun ağrısı geçti. Placebo veya yaşam enerjisi qi, aylardır sırtıma dokundururken ağrıyan sol koluma iyi geldi.

Yeni eve taşındım. İstanbul'un en *mutena* Çingene mahallelerinden birinde. Duyanlar gülüp *başka yer bulamadın mı* diyor. İlk geldiğim sıralar bir taksici *şu aşağı sokaklara geçen seneye kadar polis giremiyordu* dedi. *Tam benim yerimmiş* dedim içimden.

Ev yedinci katta. Asansör yok. Kondüsyonu iyi olmayan misafirlere üçüncü katta kalp spazmı hediye ediyoruz. Halı yok. İki kaşık, iki çatal, sekiz yemek çubuğu, bir büyük bir küçük iki kahve kupası. Kalabalık misafir gelirse kahveyi sırayla içecekler. Önceki ev sahibinden bir masa, bir dolap, dört sandalye, bir yatak, bir kanepa. Teraslarım ferah. Birinde salıncak var. Gökyüzünü görüyorum ve yıldızlar etrafımda dönüyor. Aşağıda insanlar akıyor. Ben yukarıda oturup bulutları, gri gökdelenleri, martıları, güvercinleri ve kırlangıçları seyre diyorum. Arada ziyaretime gelen iki kumru var. Üç dört yapraklı dut ağacım bile var.

Qigong mu, yalnız yaşadığım yeni ev mi, hemen her gün on kilometreye yakın yürümek mi, gökyüzünün altında kesme tahtasında çubukla yediğim yemekler mi, hangisi bilemiyorum ama *neyi kaybettiğimi hatırladım*. Mücadele etmenin artık gerekmediği, kimseye akıl öğretmek istemediğim, sabah akşam soğuk suyun altında kendime gelip, yazılarımı yazdığım, keyfime uygun iş bulursam çalıştığım ve benden bir şeyler üretmek isteyen hiçkimseye malzeme olmak istemediğim bir hayat. *Ben bir şey değilim. Bir şey olmayan çalışmıyorum. Bir işinize yaramam. Sizin hayat kavganızda horozum yok.*

Üstü açık bir balkon yaptırmıştım. Sene 2008, henüz Ankara Gölbaşı'nın ufka kadar tarla görünen bir yerlerinde otururken. Sonradan o balkon kapandı. Şimdi yeniden çıktığımda gökyüzünü görebildiğim bir yerim var. Bu kritik bir imkan benim için. Gökyüzünü göreceğim, bulutlarla konuşacak kadar üstümün açık olması lazım.

Mücadelem bitmiş. 3 sene önce *iyi ayrılalım* diye *50bin vereyim, çocukların tüm masraflarını da karşılayayım* dediğim kadın parayı beğenmediği için dava açtı. Dava üç senedir sürüyor. İsteddiği para da yüzbin mi, ikiyüz bin mi öyle bir şey. Çocuklar için tayin edilen aylık ikibin lira nafakayı da

icra ceza yoluyla, üç ayda bir dava açarak alıyor. Davanın sonucunu bilmiyorum ama artık mühim değil, bundan sonraki hayatında hep bununla mücadele edecek. Kanun onu koruyor. O da buna güveniyordu ama hayatın kendisi o kadar korunaklı değil. Gökyüzü ile aranız kötüyse ve balkona yağmur ve güneş değmesin diye plastik duvarlar yapıyorsanız, kanun gibi plastik, o zaman kuşlar da, bulutlar da sizden uzaklaşıyor. Ufku plastik duvara kadar gidenlerle aynı havasız balkonda dedikoduA etmekten başka hayatınız kalmıyor.

2018'de çocuklar bende iki saat fazla kalsa polise giden kadın, geçenlerde muhtemelen covid olduğu için on gün yerinden kalkamadı ve çocukları bana bırakmak zorunda kaldı.

Dönüşüm benim elimle olmuyor. Mücadele ederek bir şey değiştirmiyorum. Kolumu da onunla mücadele ederek iyi etmedim.

Bırakıyorum, qi akıyor. Eski qi gidiyor, yeni qi geliyor, qi bize takılmıyor, biz ona takılmıyoruz.